

XÂM NHẬP HẠNH HOA THÔN

Hoa Mai và Phi Hồng Yên đang ngồi bàn bạc dưới hầm trong khu nhà của Hiệp sĩ Vũ Anh Tùng khi xưa, bỗng Chu Ngân Ngọc bước vào. Nhìn vẻ mặt lo âu của nàng, Hoa Mai liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy cô nương ?

Chu Ngân Ngọc đáp ngay:

- Sao em Mộng Xuân đi mãi không thấy về !

- Em ấy đi đâu ?

- Dạ vào dinh Lục Ôn Hầu để giết tên phó tướng hộ dinh.

- Trời ơi ! Sao ta không nghe ai nói gì hết vậy ?

- Đêm qua, nữ hiệp về núi Hạc Sơn nên thiếp chỉ bàn qua với cô Phi Hồng Yên.

Phi Hồng Yên lên tiếng:

- Mộng Xuân lên vào dinh thự Đỗ Kế, chuyện đó tuy nguy hiểm nhưng không làm khác được !

- Sao lạ vậy ?

- Vì tên phó tướng hộ dinh ấy đáng tội chết. Hắn đã bắt giết bao nhiêu người trong huyện Châu Diên rồi. Chính Mộng Xuân xin đi.

Hoa Mai không nói gì thêm và nàng thấy Phi Hồng Yên cho Mộng Xuân đi như vậy cũng hợp lý. Chu Ngân Ngọc ngó hai nàng nói:

- Trước khi ra đi, thiếp có dặn dò Mộng Xuân nên cẩn thận và cho người ngựa đón nàng ở phía Nam dinh thự Đỗ Kế, nhưng...

- Thế nào ?

- Nhưng... họ chờ đến giờ Tý cũng chẳng thấy tăm dạng Mộng Xuân ! Các em vừa về đó !

Phi Hồng Yên đã thấy lo ngại trong lòng. “Như vậy chắc Mộng Xuân đã rơi vào tay quân giặc. Liệu nàng có còn sống không ? Và có giết được kẻ thù chăng ? Hay chưa kịp ra tay đã bị chúng tàn hại ?” Nhưng có điều làm cho Phi Hồng Yên lo ngại hơn hết là nếu Mộng Xuân bị bắt và bị khảo tra... nàng chịu đau không thấu, sẽ khai tung tất cả mới làm sao ? Chắc kế hoạch Hoa Mai phải hỏng rồi. Chu Ngân Ngọc bỗng nói:

- Mộng Xuân bình thường rất gan dạ, nhưng chưa lần nào lọt vào tay quân giặc. Thiếp ngại nó làm mưu bợn chúng thôi.

Hoa Mai cũng lo ngại không kém gì hai nàng, nhưng cũng gượng nói:

- Bọn ta đã tổ chức canh phòng nghiêm mật, có gì mình liệu rút lui trước có hại gì ! Chỉ phiền là khó tìm được một sào huyết kiên cố thế này.

Bỗng có tiếng chân chạy xuống đường hầm rồi mấy ca nữ hoảng hốt thưa:

- Có một kỵ sĩ băng qua khu vườn rậm hương về đây.

Chu Ngân Ngọc liền mở cánh cửa ngách trong hầm, bảo các ca nữ:

- Các cô hãy tạm ra ngõ ngách này, nếu nghe động tịnh cứ thẳng đường mà đi.

Có tiếng hỏi:

- Chúng tôi sẽ tới đâu ?

- Ra khỏi Hạnh Hoa Thôn ! Cứ theo hướng mặt trời lặn đi tới sẽ đến vùng núi Hạc Sơn.

Các ca nữ liền rẽ vào con đường ngách, Chu Ngân Ngọc nói vọng theo:

- Không nghe động tịnh gì, các em trở lại. Chờ nghe tiếng chị gọi nhé.

Các ca nữ đều vâng dạ. Trong khi đó Hoa Mai và Phi Hồng Yên lần đến chỗ nắp hầm. Có tiếng chân ngựa dẫm lên trên nền gạch cũ của gian nhà thờ đổ nát. Hoa Mai và Phi Hồng Yên nhìn nhau không nói gì. “Đúng là kẻ kia muốn tìm kiếm sào huyết phái Hạnh Hoa rồi ! Làm sao hẳn biết được ở đây ?” Chân ngựa dẫm rầm rập trên nắp hầm rồi dừng hẳn lại. Hoa Mai nghe rõ ràng tiếng chân người nhảy xuống đất, nàng bảo nhỏ vào tai Phi Hồng Yên:

- Chết rồi ! Chắc là quân do thám của Lục Ôn Hầu đã tới đây.

- Lạ quá ! Chỉ có một tên sao các cô trên ấy không hạ nó ?

- Biết chừng đâu còn nhiều tên khác ở xa, nên các cô phải thận trọng.

Chu Ngân Ngọc tuy lo, nhưng vững tin là đường thối lui về núi Hạc Sơn nàng đã chỉ dẫn cho toàn thể các ca nữ rồi. Dù gì họ cũng không bị hại đâu mà sợ. Ngay trong khi đó kỵ sĩ bỗng lên ngựa rồi nói to lên, cốt ý để những người trong hầm nghe tiếng:

- Hoa Mai nữ hiệp ! Có tin quan trọng. Xem thư rồi sẽ rõ.

Rồi tiếng vó ngựa rầm rập xa dần. Phi Hồng Yên kêu lên:

- Ô ! Mạc Tuyết Lan chớ không ai khác !

Nàng vừa dứt lời thì từ bên trên, các ca nữ đã dỡ nắp hầm chạy xuống. Người đi đầu cầm một phong thư trao cho Hoa Mai:

- Dạ có thư của nữ hiệp. Người ấy bảo «có tin quan trọng» !

- Ta nghe rõ tiếng nói.

Hoa Mai từ từ mở thư ra đọc:

«*Huyện Châu Diên,*

Hoa Mai nữ hiệp cùng Phi Hồng Yến cô nương nhả giám,

Hành động xâm nhập Hạnh Hoa Thôn của các cô thật khéo léo nhưng vì các tướng cận vệ quân chết quá nhiều nên nay đã đổ bể. Ngọc Lan đã điều động quân do thám để theo dõi các cô ! Nguy hại hơn, Mộng Xuân cô nương vì liều lĩnh vào dinh Đỗ Kế mà bị bắt. Qua một đêm bị khảo tra đánh đập, Mộng Xuân chịu không nổi nên đã thú nhận vâng lệnh Hoa Mai nữ hiệp lên vào dinh Đỗ Kế giết phó tướng hộ dinh.

Khả khen Mộng Xuân dù đau đớn, nàng cũng không khai rõ sáo huyết của các cô. Lục Ôn Hầu và Ngọc Lan chỉ có biết một điều là chính Hoa Mai tiểu thư điều khiển cuộc xâm nhập Hạnh Hoa Thôn. Nàng khai gặp Hoa Mai ở giữa đường. Nhưng dù sao các cô cũng nên thận trọng. Ngọc Lan nghi ngờ theo dõi sẽ gây nhiều trở ngại cho việc lớn !

Xin chào cô !

MẠC-TUYẾT-LAN»

Hoa Mai đọc dứt bức thư, mọi người cùng im lặng nghĩ tới Mộng Xuân. Cô bé ấy thế mà khôn khéo, nàng chịu đau không nổi phải khai những lời khai cũng chẳng giúp được gì cho quân cướp nước !

Bỗng mọi người kinh sợ nhìn nhau. Có tiếng động trên nắp hầm. Hoa Mai và Phi Hồng Yến đều rút kiếm ra khỏi vỏ, Chu Ngân Ngọc xua các ca nữ chạy vào phía trong ẩn mình. Cửa hầm sịch mở rồi có tiếng đàn ông vọng vào:

- Hoa Mai hiền muội !

Hoa Mai và Phi Hồng Yến mừng rỡ kêu lên:

- Anh Kiệt đại huynh ! Sao Vũ huynh đến đây ?

Hai người chạy tới thì thấy Vũ Anh Kiệt cắp theo bên hông một người. Các ca nữ đã đứng dậy, xáp lại gần. Chu Ngân Ngọc vụt kêu lên:

- Kìa Mộng Xuân ! Em Mộng Xuân, em !

Nàng chạy tới ôm xốc cô bé trên tay Anh Kiệt, các ca nữ bu quanh nàng bàn tán xôn xao. Mộng Xuân nằm thiu thiu ! Hoa Mai và Phi Hồng Yến trở mắt nhìn Anh Kiệt, không hiểu làm thế nào chàng giải cứu Mộng Xuân mang về đây ? Vũ Anh Kiệt bảo Chu Ngân Ngọc:

- Cô em kia bị khảo tra đánh đập nhiều lắm, tôi đã cho uống thuốc, chỉ cần được tỉnh dưỡng ít lâu.

Chu Ngân Ngọc ràn rụa nước mắt:

- Làm sao hiệp sĩ giải cứu cho em nó được ? Chị em tôi tưởng nó đã chết rồi.

Vũ Anh Kiệt nhìn Hoa Mai và Phi Hồng Yến nói:

- Cũng nhờ sự tình cờ thôi ! Sáng nay, anh đến do thám dinh thự Đỗ Kế và bất ngờ gặp Lục Ôn Hầu. Ngọc Lan đang tìm cách cho họ Đỗ và họ Lục không còn hận thù nhau nữa ! Nhờ bắt được Mộng Xuân, nên Ngọc Lan dễ làm cho Đỗ Kế và Lục Ôn Hầu nghe theo... Lại thêm một chuyện đáng ngại cho bọn ta...

Hoa Mai hỏi nhanh:

- Chuyện gì ?

- Giết các tướng cận vệ quân có lẽ dễ dàng quá, nên các ca nữ không còn thận trọng nữa ! Các cô hành động bất cẩn tai mắt đám quân hầu ! Bọn cận tướng Đỗ Kế có say rượu, say tình thì lũ cận vệ quân vẫn còn tỉnh. Chúng theo dò và biết ngay các cô ẩn nấp trong Chiêu Anh Quán.

Hoa Mai, Phi Hồng Yến nhìn Chu Ngân Ngọc vì chuyện hạ sát các tướng Tàu, hai người giao cho họ Chu điều khiển. Chu Ngân Ngọc ngó Vũ Anh Kiệt hỏi:

- Xin hiệp sĩ nói rõ cho thiệp được hiểu !

- Có phải đêm qua ngoài vụ Mộng Xuân cô nương giết phó tướng họ dinh của Đỗ Kế, cô còn sai ba ca nữ khác hạ sát ba tướng giặc không ?

- Vâng ! Ít khi gặp dịp như vậy !

- Nhưng vì sự hờ hênh của các cô ấy mà đổ bể hết rồi.

- Hiệp sĩ ! Đổ bể ra làm sao ? Ba em nó đều về đây đủ mặt.

- Đúng thế ! Nhưng lúc các cô dẫn ba tên cận tướng của Đỗ Kế ra đi, quân sĩ của chúng vẫn còn ở trước cửa Giang Hồ Quán. Sáng ra ba tên kia đều chết, làm sao chúng không ngờ âm mưu của các cô ?! Hơn nữa, chúng vừa bắt được Mộng Xuân cô nương !

Họ Chu đã thấy sự hờ hênh của các ca nữ. Nàng quay vào trong lên tiếng gọi:

- Bích Thu, Kim Chi, Hoài Điệp !

Ba ca nữ từ trong các hang vách chạy ra ngơ ngác thưa:

- Chị gọi các em ?

- Tại sao các em lại hờ hênh như vậy ? Dẫn các tướng giặc rời khỏi Giang Hồ Quán mà không chú ý đến bọn quân hầu... Bây giờ đã đổ bể hết rồi.

Các ca nữ sợ hãi nhìn nhau ! Đúng là sự hờ hênh của họ rồi. Đêm qua, thật tình cả ba người cùng bị bọn tướng giặc ép uống rượu khá nhiều nên không được trầm tĩnh như lúc bình thường. Đáng lẽ chỉ nên đầu độc ba tướng giặc ấy thôi, nhưng Kim Chi lại nóng nảy dùng dao nhỏ cắt họng một tên. Bích Thu cúi mặt nói:

- Đúng là lỗi lầm của mấy em ! Nhưng thú thật với chị em cũng say rượu quá ! Chúng ép uống không thôi.

Chu Ngân Ngọc lắc đầu:

- Thế này không phải Mộng Xuân làm đồ bề kế hoạch mà chính các em.

Các ca nữ biết lỗi cúi đầu. Vũ Anh Kiệt nói:

- Để tránh những cuộc xô xát can qua, ta khuyên cô nương cho họ về núi Hạc Sơn la giúp vào những chuyện khác.

Rồi Vũ Anh Kiệt bảo Phi Hồng Yên:

- Em có thể đưa đường cho các ca nữ về núi Hạc Sơn chẳng ?

- Rất sẵn sàng ! Bao giờ anh muốn em lên đường ?

- Trời tối hẳn hay ! Phải thận trọng đừng để quân Hán triều theo dõi.

Chu Ngân Ngọc liền bảo các ca nữ:

- Hãy xem có thiếu người nào chẳng ? Các em nên nghỉ chờ trời tối đã.

Các ca nữ nhao nhao lên một lúc rồi có tiếng nói:

- Chị Chu Ngân Ngọc ! Thiếu mất hai chị.

Chu Ngân Ngọc, Phi Hồng Yên, Hoa Mai đều sửng sốt:

- Thiếu ai ? Còn cô nào không về ? Lúc sáng đủ hết mà.

Các ca nữ vội đáp:

- Hai chị Liễu Hương, Bạch Ngọc đã lên đi lúc nào, chúng em không biết.

Chu Ngân Ngọc dậm chân:

- Hai cô đó lạ lùng thật ! Luôn luôn là cái lệnh ta. Các cô liệu chừng xem hai nàng ấy đi đâu ?

Các ca nữ đều cúi mặt nhìn xuống. Chu Ngân Ngọc tức giận hỏi:

- Sao không trả lời ? Liễu Hương và Bạch Ngọc đi đâu ? Nhất định phải có em biết chứ ?

Một ca nữ bước ra, sợ sệt nói:

- Em... có biết và đã ngăn hai chị ấy nhưng không được.

- Họ đi đâu ?
- Hai người cùng đến quán Giang Hồ.
- Trời ơi ! Trở lại quán Giang Hồ làm gì ? Chúng đang bủa lưới rập mà.

Chu Ngân Ngọc cũng khó chịu lắm ! Lần đầu tiên có hai ca nữ dám cãi lệnh nàng. Họ Chu nghiêm giọng hỏi cô gái biết sự ra đi của Liễu Hương, Bạch Ngọc:

- Băng Tâm ! Hai cô ấy đến Giang Hồ Quán làm gì ?

Băng Tâm đáp ngay:

- Em hết sức đau lòng, nhưng không nó khác được. Hai chị Liễu Hương và Bạch Ngọc phải lòng bọn tướng Tàu từ lâu lắm rồi mà em nào dám nói ra. Em đã hết lời khuyên nhủ mà hai chị không nghe.

Vũ Anh Kiệt ngẩn ngơ trước những lời nói đó. “Chàng không ngờ có chuyện tệ hại như thế trong hàng ngũ các ca nữ Quán Đào Nguyên. Từ lâu chàng vẫn định ninh các giai nhân theo Chu Ngân Ngọc toàn là những người chỉ nuôi trong lòng sự oán hận đối với quân Tàu. Không dè lại còn có người yêu thương được bọn chúng ?” Chu Ngân Ngọc dậm chân:

- Nguy rồi ! Chắc chắn họ đã rơi vào tay quân giặc !

Anh Kiệt ngó Hoa Mai và Phi Hồng Yến hỏi:

- Hai em nghĩ sao ? Liệu có giải cứu kịp cho họ không ?

Hoa Mai lắc đầu:

- Em chắc là không kịp ! Đổ Ké biết rõ Giang Hồ Quán là nơi chúng ta thường lui tới ! Thế nào hẳn cũng mang quân mai phục.

Phi Hồng Yến cũng nói:

- Em sợ địa điểm này cũng bại lộ mất.

Vũ Anh Kiệt liếc mắt nhìn nắp hàm khế nói:

- Trời sắp tối ! Việc đầu tiên là phải dời các ca nữ về núi Hạc Sơn.

Chu Ngân Ngọc gật đầu:

- Thừa vâng ! Thiếp xin theo lời hiệp sĩ !

Rồi nàng quay sang các ca nữ:

- Các em hãy sẵn sàng để lên đường !

Các ca nữ vâng dạ và lo gom góp đồ đạc để về núi Hạc Sơn, không còn ai nài nỉ xin ở lại nữa. Họ đã thấy rõ sự cần thiết phải ra đi. Anh Kiệt bảo Phi Hồng Yến:

- Anh giao phó cho hiền muội hộ tống các ca nữ về địa điểm của quân ta.

Phi Hồng Yến gật đầu nói:

- Được rồi, Vũ huynh khỏi phải lo ! Nhưng anh và chị Hoa Mai không về Hạc Sơn ư ?

- Anh muốn cùng Hoa Mai đến Giang Hồ Quán xem sự thể ra sao. Nếu cần anh sẽ giải cứu Liễu Hương và Bạch Ngọc để bảo vệ gian hầm bí mật. Vị trí này rất tốt cho việc trú quân.

Mọi người đồng chia tay nhau, người về núi Hạc Sơn, kẻ sang Giang Hồ Quán.

Bọn do thám của Lục Ôn Hầu được lệnh của Ngọc Lan theo dò các ca nữ trong quán Giang Hồ nên đồng đồ xô về Hạnh Hoa Thôn. Trời chạng vạng tối, hàng quán vừa lên đèn là họ đã lũ lượt kéo tới. Chủ quán Giang Hồ cũng phải ngạc nhiên không hiểu sao đêm nay quán mình đông khách như vậy. Riêng vợ ông ta thì lo sợ cuống cuống. Vì ngoài bảy ca nhi trong xóm, đêm nay không thấy một ca nữ nào héo lánh tới. Bà kêu bọn tửu bảo gọi chồng vào trong nói:

- Đêm nay không một ca nữ nào tới đó ông !
- Sao lạ vậy ?
- Tôi nào biết ! Họ chỉ giao tiếp với ông thôi. Bây giờ tôi phải hỏi ông chớ.

Vì có lời đe dọa của Hoa Mai nên lão chủ quán Giang Hồ không muốn cho vợ xen vào việc giao thiệp với các ca nữ ở Đào Nguyên Quán khi xưa. Gặp dịp này bà ta trách ông là phải. Nhưng ông cũng cảm thấy lúng túng không biết liệu sao. Thường khi Hoa Mai đến gặp ông chớ chẳng khi nào chỉ chỗ cho ông tìm tới. Trong giờ phút hiện tại, ông có biết họ ở đâu để mà tìm ? Vợ chủ quán bảo chồng:

- Ông tính sao chớ lát nữa đây quan khách đòi ca nữ là lộn xộn lắm đó.

Bỗng từ phía cửa hông có hai ca nữ bước vào, chủ quán Giang Hồ mừng rỡ kêu lên:

- Kìa hai cô Liễu Hương, Bạch Ngọc ! Sao đến trễ vậy ? Các cô khác đâu ?

Bạch Ngọc đến gần lão chủ quán khẽ nói:

- Các chị ấy sẽ không tới đâu.

Vợ chủ quán kinh ngạc, vọt miệng hỏi:

- Sao lạ vậy ?

Liễu Hương trừng mắt ngó Bạch Ngọc như ngầm bảo nàng đừng nói hớ cho vợ chủ quán biết ! Cả hai đều biết mục kia rất leo mép và nguy hiểm: sớm đầu tối đánh mà. Bạch Ngọc lặng thinh không nói gì nữa hết. Chủ quán nóng lòng bảo vợ:

- Bà ra ngoài tiếp khách đi. Để tôi lo chuyện này cho mà. Đừng hỏi gì hết.

Mục chủ quán bực lòng lắm, hứ một tiếng lớn rồi ngoe ngoáy bỏ đi. Bạch Ngọc bảo ngay:

- Công cuộc của chúng tôi đã bại lộ ! Quân binh của Đỗ Kế đều nghi ngờ Giang Hồ Quán chứa chấp bọn tôi.

- Trời ơi ! Sao các cô biết được ?

Liễu Hương vạch mí mắt, nhìn ra ngoài quán nói:

- Trong số quan khách đêm nay chắc chắn một phần lớn là quân do thám của Lục Ôn Hầu và Ngọc Lan. Chúng đang tìm kiếm bọn tôi đó.

- Bây giờ làm thế nào ?

- Có bằng cứ gì mà ông phải sợ ? Cần nhứt, ông đừng để cho bà bếp xép không tốt đâu. Đêm nay, các chị em tôi không ai tới... Họ sẽ rời khỏi Hạnh Hoa Thôn.

- Còn hai cô ? Sao còn trở lại đây ?

- Hai chúng tôi đến cho ông hay tin chớ không tiếp khách đâu. Xong xuôi chúng tôi sẽ lo việc riêng của mình.

Liễu Hương bỗng gọi Bạch Ngọc:

- Kìa ! Họ đến kia rồi.

Bạch Ngọc mừng ra mặt. Lão chủ quán ngơ ngác ngó theo hai nàng và để ý thấy hai viên Tiền phong vệ của Lục Ôn Hầu đang bước vào quán. Ông đoán được tự sự nên lo ngại vô cùng. Nếu Liễu Hương, Bạch Ngọc vì quá mê hai viên tướng Tàu kia mà bỏ rơi các ca nữ ở lại Hạnh Hoa Thôn thì rắc rối lắm. Hai viên tướng Tàu hấp tấp vào trong không chú ý gì đến sự dòm ngó của bọn do thám của Lục Ôn Hầu. Chúng vừa vào đến thì Liễu Hương và Bạch Ngọc chạy ủa ra reo mừng:

- Tướng quân ! Hãy đưa chúng em đi...

Hai viên tướng Tàu trong đội Tiền Phong Vệ cũng mừng rỡ ôm lấy hai nàng. Bỗng đâu có tiếng nói trong trẻo cất lên từ phía cửa hông:

- Đứng yên.

Bốn người cùng quay nhìn lại và kinh hãi khi thấy một nữ lang bước vào theo sau là đám quân Tàu. Hai viên tướng của đội Tiền Phong vệ nhìn ra Ngọc Lan tiểu thư, vội vàng vòng tay cúi chào:

- Kính chào tiểu thư ! Có việc chi tiểu thư đến đây ?

Liễu Hương, Bạch Ngọc cũng đoán chừng người ấy là Ngọc Lan nên thất kinh hồn vía ! Cả hai biết rõ cơn nguy đã đến với họ. Ngọc Lan quắc mắt nhìn hai thiếu nữ rồi truyền quân sĩ:

- Bắt trói hai con bé đó lại cho ta !

Quân sĩ ủa vào khiến hai viên tướng của đội Tiền Phong kinh ngạc không ít. Dù gì họ cũng phải bảo vệ người yêu. Một viên tướng liền đưa tay ngăn lại:

- Khoan đã...

Ngọc Lan chụp lấy chuôi gươm, gằn giọng:

- Các người định chống lại ta ư ?

- Đổ tiểu thư khoan nóng giận ! Chúng tôi nào dám vô lễ như thế ? Xin tiểu thư cho biết rõ sự thật: vì lẽ gì truyền quân sĩ bắt Liễu Hương và Bạch Ngọc ?

- Nếu không, mai này các người chỉ còn là xác không hồn. Vì hai con «quí cái» kia là ca nữ ở Đào Nguyên Quán trước đây.

Hai viên tướng Tàu nín lặng nhìn nhau, thật ra họ cũng biết rõ chuyện đó ! Nhưng Liễu Hương, Bạch Ngọc từng ở Đào Nguyên Quán thì có gì là trọng tội ?

- Ca nữ ở Đào Nguyên Quán cũng chỉ là những kẻ đáng thương thôi tiểu thư ạ !

- Đáng thương ! Thật hai người khờ khạo đến thế là cùng. Bao nhiêu tướng sĩ đã chết về tay chúng rồi đó ! Nội đêm qua, tất cả bốn người bị giết. Phó tướng hộ dinh của cha ta cũn không còn.

- Trời ơi ! Vì sao vậy ?

- Họ đều chết về tay bọn ca nữ Đào Nguyên Quán. Hai người đã nghe rõ chưa ?

Vợ chồng lão chủ quán Giang Hồ trước những biến chuyển dồn dập đó hồn phi phách tán, kéo ra quì trước mặt Ngọc Lan, đập đầu than khóc:

- Trăm lạy, ngàn lạy tiểu thư ! Không hiểu có chuyện gì xảy ra mà tiểu thư đích thân tới đây ?

- Lão già lẻo mép ! Đừng «giả mù sa mưa». Mi không biết chuyện gì ư ?

Lão chủ quán đập đầu, không dám ngẩng lên:

- Bẩm tiểu thư ! Thật tình lão không biết chuyện gì hết.

Ngọc Lan đứng phắt dậy, tung một đá vào ngực lão:

- Đồ già hàm !

Lão chủ quán ngã nhào ra phía sau, máu họng tuôn trào. Vợ lão ôm chầm lấy chồng, kêu khóc vang trời:

- Ông ơi là ông ơi ! Trăm ngàn lạy tiểu thư, thật tình vợ chồng con không hay biết gì cả.

- Còn mụ nữa ! Bộ muốn chết sao mà lẻo lự ! Không hay biết gì hết ? Đứng qua mặt ta vô ích. Chính bây đã chứa chấp bọn ca nữ Đào Nguyên Quán từ bao lâu nay để chúng hãm hại lần hồi các tướng của ta.

Chủ quán tuy đau đớn như dầm, nhưng trước những lời buộc tội của Ngọc Lan cũng ráng cãi lại:

- Tiểu thư ! Oan ức cho vợ chồng con lắm. Chúng con nỡ biết gì đâu !

- Ai đã đưa các ca nữ Đào Nguyên Quán tới đây ?

- Dạ có ca nữ nào ở Đào Nguyên Quán đâu ?

Ngọc Lan liền xô Liễu Hương, Bạch Ngọc đến trước mặt hấn hỏi:

- Đây là hai con khôn khiếp ở Đào Nguyên Quán ! Chúng làm gì ở đây ? Bây còn chối cãi nữa thôi ?

Chủ quán ngó hai nàng lắc đầu:

- Lão đâu biết họ bao giờ ?

Liễu Hương biết chị em nàng khó bề thoát chết nên ngó ngay vào mặt Ngọc Lan nói:

- Ngọc Lan ! Thôi nàng đừng kiếm cách hãm hại người lương thiện nữa. Có bắt được chúng ta thì giết ngay đi. Lão chủ quán này không liên can gì với bọn ta đâu.

Ngọc Lan cười gằn:

- Khá khen cho con tiện tì ! Mi cố tình bảo vệ cho lão chủ quán phải không ? Bây đâu ! Vật đầu nó xuống, đánh đến bao giờ nó chịu khai thì thôi.

Quân cận vệ ùa vào vật ngã Liễu Hương, dùng roi da đánh tới tấp trên mình nàng. Thiếu nữ quần quai dưới trận mưa roi tàn bạo, nhưng nhứt quyết không rên la. Bạch Ngọc tối tăm mảy mặt trước cảnh tượng đó. Nàng chắc phen này Liễu Hương phải chết thôi. Chính lão chủ quán cũng chua xót trong lòng khi nghĩ rằng Liễu Hương vì tội nghiệp cho lão mà phải bị hành hạ như vậy. Máu đỏ rịn dài ra xiêm áo, nhưng Liễu Hương nhất định không nói một lời. Mấy tên cận vệ quân dùng roi da tra tấn Liễu Hương cũng đâm ra chùn tay trước sự gan dạ của nàng. Chỉ một lúc là thiếu nữ ngất lịm đi, chúng dùng roi quất lên người nàng như đập vào một xác chết. Quân cận vệ dừng tay thừa với Ngọc Lan:

- Bẩm tiểu thư ! Con bé đã ngất đi rồi.

Ngọc Lan trừng mắt nhìn Liễu Hương, thét:

- Tát nước vào mặt nó ! Xách đầu lên.

Quân cận vệ thi hành ngay ! Nhưng khi chúng nắm lấy đầu Liễu Hương kéo lên thì một dòng máu đỏ trào ra khoe. Quân cận vệ kinh hãi vạch miệng nàng rồi khùng khiếp bảo Ngọc Lan:

- Tiểu thư ! Con bé này đã cắn lưỡi tự sát.

Bạch Ngọc kêu to lên:

- Trời ơi ! Chị Liễu Hương ! Chờ em theo với...

Nàng lăn xả vào ôm Liễu Hương kêu khóc thảm thiết. Lão chủ quán gục đầu xuống, trong lòng cảm phục vô cùng. Ngọc Lan cũng sững sờ trước cái chết bất ngờ của nàng ca nữ đó. Nàng thét quân sĩ:

- Lôi con bé kia ra !

Đôi tay nàng run run không biết phải làm gì bây giờ ! Quân cận vệ bước tới định lôi Bạch Ngọc ra, nhưng cô gái bỗng quỵ xuống, máu trong miệng tuôn trào. Nàng cũng liều mình tự sát theo bạn. Quân cận vệ hãi hùng đứng dừng lại cả. Chính Ngọc Lan cũng không biết phải làm sao để chặn đứng hành động của Bạch Ngọc. Chỉ trong phút chốc, hai mạng người gục ngã trước mắt con gái Đỗ Kế. Lão chủ quán đứng ngây người, đôi mắt mở trừng trừng nhưng không còn thấy gì nữa hết, nước mắt bao quanh tròn rồi từ từ lăn xuống má. Lần đầu tiên trong đời. Lão mới chứng kiến được sự hy sinh của những người dám chết để bảo vệ sự yên vui cho kẻ khác. Nhưng liệu vợ chồng lão có được yên lành chăng ?

Ngọc Lan toan thét quân sĩ hành hạ, tra tấn lão chủ quán thì vợ lão đã đập đầu lạy như tế sao:

- Trăm lạy, ngàn lạy cô nương, đừng giết chồng tôi tội nghiệp. Ông ấy già cả rồi, lắm lắm chẳng biết gì đâu !

Ngọc Lan nhìn thấy mục này, chợt nảy ra một ý nghĩ: “Dùng lời dịu ngọt dụ dỗ chắc chắn sẽ biết được việc.” Nàng quay sang quân sĩ:

- Đem giam lão chủ quán phía sau nhà chờ lệnh ta.

Lão chủ quán biết ngay ý định của Ngọc Lan nên bảo vợ giọng rần ròi:

- Bà nên bình tĩnh. Tôi đã già rồi, cũng không còn sống được bao lâu nữa. Nếu tiểu thư không thương tình, giết tôi đi cũng là vừa và mình mang được tiếng tốt ! Bà đừng vì sợ tôi chết đặt điều nói bậy, sẽ tui cho vong linh tôi lắm.

Lão chủ quán nói một cách khôn khéo như thế, cốt để cho vợ khỏi làm nghe lời dịu ngọt của Ngọc Lan. Nhưng mục vợ nào hiểu biết gì đâu ? Mục sợ chồng bị giết nên cứ lạy Ngọc Lan liên tu bất tận. Quân sĩ lôi lão chủ quán đi rồi. Ngọc Lan mới đưa tay ngăn mục lại:

- Mục kia ! Đừng lạy lục như thế mà ta thêm đau lòng. Ta có giết chồng mục đâu ? Mục không biết là chồng mục có công rất lớn với cha ta sao ? Ta sợ ông đại đột nghe theo bọn Hạnh Hoa Thôn nên đe dọa như thế thôi. Chớ đâu có giết một người có công như thế.

Vợ lão chủ quán đã tin lời nàng, nên không còn sợ sệt như lúc nãy nữa. “Phải rồi ! Dù gì chồng mục cũng đã lập nhiều công lao với Đỗ tri huyện mà. Đã bao nhiêu tráng sĩ đến thăm mộ Vũ Anh Tùng hiệp sĩ trên ngọn đồi này đều rơi vào tay

Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế ? Đó là công lao của chồng mẹ đó chứ ! Ngọc Lan nói vậy, chắc chắn không bao giờ giết người có công.” Mẹ gượng nói:

- Tiểu thư biết nghĩ đến công lao của chồng tôi như vậy, thật không còn chi quý hóa cho bằng. Cám ơn tiểu thư lắm.

Ngọc Lan thấy «cá đã cắn câu», nên càng nhỏ nhẹ hơn:

- Đó ! Mẹ thấy chưa ? Dù cho lão có làm tội thật sự, ta cũng không thể giết mà ! Nhưng ta vẫn thắc mắc về lũ ca nữ ở Đào Nguyên Quán. Làm sao chúng lọt được vào đây ?

Mẹ chủ quán liếc nhìn Ngọc Lan thấy nàng ngó đi nơi khác. Mẹ có vẻ suy nghĩ lung lay. Ngọc Lan đã hứa lời không hại chồng mẹ, thì có lý nào dấu giếm những chuyện đã qua ! Vợ chủ quán thật thà nói:

- Nếu tiểu thư rộng lòng như vậy, tôi đâu dám giấu gì nữa. Tôi xin thưa thật cho tiểu thư nghe.

Ngọc Lan mừng lắm vì chắc chắn mình sẽ khám phá ra được âm mưu của bọn Hạnh Hoa Thôn. Nàng bảo mẹ ta:

- Mẹ cứ nói đi ! Có phải chồng mẹ đã chứa chấp bọn ca nữ Đào Nguyên Quán không ?

- Dạ. Nhưng không phải ý chúng tôi muốn thế mà bọn Hạnh Hoa Thôn ép buộc.

- Bọn Hạnh Hoa Thôn đã hành động như thế nào ? Mẹ biết không ?

Mẹ chủ quán thấy nói ra những lời đó mà Ngọc Lan vẫn giữ vẻ mặt bình thường thì tin tưởng nàng thật lòng nên tiếp:

- Dạ biết chứ ! Chính Hoa Mai nữ hiệp đã đến đây.

- Hoa Mai ?Ồ ! Con bé đó gan dạ thật. Nó đến đây một mình hay với ai ?

- Lúc đầu, Hoa Mai đến một mình và xin làm ca nữ trong Giang Hồ Quán. Rất nhiều quan khách say mê cô ta.

- Hoa Mai ghê gớm lắm ! Ta biết rõ con bé đó mà.

- Ban đầu chúng tôi không hề nghi ngờ gì cả. Nhưng sau đó, có một đêm Hoa Mai lên vào phòng vợ chồng tôi, mở lời đe dọa. Sợ bị giết chết, chồng tôi đồng ý cho Hoa Mai đưa các ca nữ Đào Nguyên Quán tới đây. Tưởng là chỉ giúp họ trốn tránh tìm miếng ăn, cũng không phải là tội nặng ?

Ngọc Lan đã hiểu rõ tự sự, nhưng vẫn còn thắc mắc về địa điểm trú ẩn của Hoa Mai cùng bọn ca nữ Đào Nguyên Quán. Nàng nhỏ nhẹ hỏi mẹ chủ quán:

- Mẹ để cho bọn chúng trú ẩn trong quán ư ?

Mụ chủ quán Giang Hồ lắc đầu:

- Không ! Chúng đâu chịu ở lại trong quán này.
- Rồi chúng ở đâu ?
- Dạ tôi cũng không hiểu ! Cứ đêm đến là họ tìm tới đây.

Ngọc Lan còn đang phân vân bỗng nghe đánh vụt một cái. Một viên đá từ đâu bay vào. Bọn do thám ủa ra kêu thất thanh:

- Thích khách ! Thích khách !

Chúng chia nhau tìm kiếm kẻ gian, nhưng chung quanh quán vẫn im lìm vắng vẻ, gian phi đã mất dạng tự bao giờ. Ngọc Lan cũng không khỏi hoang mang. Nàng lượm viên đá, thì thấy kèm theo một phong thư. Thiếu nữ gỡ ra và vụt kêu lên:

- Trời ! Có thể được sao ? Mạc Tuyết Lan ?

Từ trên nóc Giang Hồ Quán, có hai bóng người nép sát bên nhau và đã chứng kiến tất cả mọi chuyện. Hai người đó không ai khác hơn là Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai. Họ đến đây sau khi Liễu Hương, Bạch Ngọc tự sát. Hoa Mai nóng lòng toan giết chết Ngọc Lan nhưng Anh Kiệt ngăn lại và ra dấu bảo nàng chờ đợi. Dưới kia, một tên do thám cất tiếng:

- Tiểu thư ! Mạc Tuyết Lan đã ra mặt phản bội rồi mà. Từ bao lâu nay nàng mất dạng.

Ngọc Lan xé thư ra bảo hấn:

- Ta biết thế ! Chẳng rõ con bé đó còn gửi thư cho ta để làm gì ?

Nàng đọc lớn lên:

«Chị Ngọc Lan nhã giám,

Chắc chị ngạc nhiên nhiều lắm khi nhận được bức thư này của em, vì từ bao lâu nay em vắng bật tin ! Có lẽ chị cũng nghi ngờ em phản bội như bao nhiêu người khác ! Mà thật ra chị có ngờ cho em như thế cũng không phải là quá đáng ! Em đã cố tình làm cho mọi người đề quyết em hàng giặc vì có như thế mới qua mặt được bọn Hạnh Hoa Thôn. Bây giờ, phận sự đã lo xong, việc đầu tiên là em gửi thư cho chị rõ để chị bênh vực cho em trước Đổ tri huyện và Lục Ôn Hầu ! Em xin nói mau cho chị biết: Nhờ trá hàng quân Hạnh Hoa Thôn mà em biết rõ hành động của bọn chúng ! Hiện giờ chị đang muốn biết sào huyệt của bọn ca nữ Đào Nguyên Quán chớ gì ? Em biết rất rành và chỉ đường cho chị và các bạn đến đó. Gợi là món quà đầu tiên của em chị.»

Ngọc Lan tươi ngay nét mặt, trong lúc Hoa Mai ở trên nóc ngó thúc vào hông Anh Kiệt:

- Đó, anh đã thấy rõ chưa ? Mạc Tuyết Lan khốn nạn thật. Phen này em nhất định không tha cho con bé đó.

Anh Kiệt rất hoang mang sau khi nghe những lời trong bức thư của Mạc Tuyết Lan. Ngọc Lan lẩm nhẩm đọc đoạn sau bức thư rồi truyền quân sĩ và bọn do thám:

- Hãy đến vây gian nhà cũ của Vũ Anh Tùng. Sào huyết của chúng ở nơi đó !

Quân sĩ ùn ùn kéo đi ! Hoa Mai thấy bọn chúng đi xa rồi mà Anh Kiệt vẫn ngồi im liền hỏi:

- Vũ Huynh ! Anh định hành động ra sao ?

- Hành động gì bây giờ hả em ?

- Để cho chúng khám phá ra sào huyết đó ư ?

- Giữ lại cũng chẳng ích gì. Hơn nữa, các ca nữ đã đi xa rồi em quên sao ?

- Em nhớ chớ, nhưng Mạc Tuyết Lan phản bội như thế, chắc sẽ còn làm hại bọn ta nhiều hơn nữa.

- Anh đang nghĩ đến điều đó ! Chẳng rõ đoạn sau bức thư của Mạc Tuyết Lan chứa đựng những gì ? Ngọc Lan đọc làm thâm một mình, không đoán được.

- Chắc là chỉ đường tìm đến gian hầm trong ngôi nhà cũ chớ gì ?

Một giọng nói trong trẻo từ đâu phát ra khiến Hoa Mai và Anh Kiệt giật mình:

- Không phải chỉ giản dị như thế đâu !

Cả hai quay lại và cùng tuốt kiếm cầm tay. Người vừa nói đứng khoanh tay sừng sững trước mặt hai người. Hoa Mai kêu lên:

- Mạc Tuyết Lan ! Ô, mi còn vác mặt tới đây ư ?

- Kìa ! Hoa Mai nữ hiệp ! Sao lại đổi giọng như thế ! Chỗ chị em mình...

- Ai chị em gì với mi ! Đồ phản bội !

Mạc Tuyết Lan lắc đầu:

- Nữ hiệp đừng nóng ! Chuyện đâu còn có đó. Nếu phản bội, tôi đã chỉ bắt Nữ hiệp và Vũ hiệp sĩ từ lúc nãy rồi !

Anh Kiệt cũng thấy rõ điều đó, liền cất tiếng:

- Mạc Tuyết Lan ! Ta thật không hiểu được thái độ của nàng ! Sao cứ mãi sớm đầu tối đánh ?!

- Vũ hiệp sĩ nói thế là oan cho tôi ! Tôi vẫn một lòng với phái Hạnh Hoa mà.

Mạc Tuyết Lan bí mật nói:

- Các ca nữ Đào Nguyên Quán đã đi xa rồi, không chừng đã về đến núi Hạc Sơn cũng nên. Quân binh của Ngọc Lan xuống địa đạo sẽ không tìm được ai hết. Em sẽ bít con đường ăn thông các nơi khác và nhờ anh, chị đứng giữ trên nắp hầm. Thế là giam giữ cả bọn phía dưới.

Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai nhìn nhau thấy lời giải thích của Mạc Tuyết Lan rất hữu lý. Thì ra nàng không bội phản mà cố tình dụ Ngọc Lan xuống địa đạo. Mạc Tuyết Lan tiếp hỏi:

- Anh chị đã thấy rõ dụng ý của em chưa ? Chỉ cần khi cả bọn xuống đường hầm hết rồi, anh chị bít nắp hầm dùm em.

Hoa Mai và Vũ Anh Kiệt nhìn nhau, sau những lời giải bày của Mạc Tuyết Lan. Họ không ngờ cô bé kia lại tài tình đến như vậy ! Hoa Mai bước tới nắm tay Mạc Tuyết Lan nói:

- Cô nương tha lỗi cho tôi ! Thật ra mình quá hồ đồ.

- Chị đừng bận tâm ! Em tráo trở như thế, chị không hiểu làm sao được. bây giờ thì chúng ta thi hành kế hoạch: em vừa đưa chúng xuống hết dưới hầm thì anh và chị nên bít miệng hầm. Em thoát lên được sẽ tìm đường trở lại ngay.

Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai cùng gật đầu nói:

- Mạc Tuyết Lan yên tâm. Chúng tôi sẽ làm đúng theo lời chỉ dẫn của cô.

Mạc Tuyết Lan mỉm cười vâng dạ, trong lòng sung sướng hơn bao giờ hết. Nàng biết những người cầm đầu phái Hạnh Hoa đã thật tình tha thứ cho nàng rồi.

Ngọc Lan đưa bọn do thám và đám cận vệ quân đến thăm nhà cũ của hiệp sĩ Vũ Anh Tùng liền hạ lệnh vây chặt bốn bề. Thật sự, nàng chưa biết nắp hầm ở đâu, nhưng theo lời Mạc Tuyết Lan trong thư thì nàng cứ cho bao vây trước đã. Mạc Tuyết Lan hứa sẽ đến tiếp tay với nàng. Ngay trong khi đó, một bóng người vụt nhảy đến bên cạnh Ngọc Lan. Bọn do thám hết hồn tuốt gươm ra khỏi vỏ. Ngọc Lan nhìn ra ngay Mạc Tuyết Lan liền nói:

- Đứng hành hung ! Người nhà cả.

Mạc Tuyết Lan quì xuống trước mặt Ngọc Lan:

- Em xin kính chào tiểu thư.

- Kia Mạc Tuyết Lan ! Có gì mà phải giữ lễ như thế. Chị em mà ! Chị biết không khi nào em bỏ chị.

Mạc Tuyết Lan đứng lên nhìn quanh quẩn và chú ý thấy bọn do thám đều nhìn mình với vẻ dò xét. Nàng liền bảo Ngọc Lan:

- Lúc này ở Giang Hồ Quán, em không dám chường mặt vì không biết chị có tin lòng chẳng. Lỡ chị không nghe, truyền quân sĩ giết em thì nguy ! Em buộc lòng phải viết thư để thử lòng chị đó !

Ngọc Lan chỉ hàng ngũ quân sĩ đang bao vây tòa nhà đổ nát rồi nói:

- Em thấy không ? Chị đã làm đúng theo lời trong thư của em.

- Dạ, em có thấy.

Một tên do thám nóng lòng hỏi:

- Mạc Tuyết Lan ! Sào huyết của chúng ở đâu ?

- Ở chỗ nền nhà cũ đó chớ đâu !

- Ta đến bắt chúng là vừa, còn chờ gì nữa ?

Ngọc Lan truyền quân sĩ:

- Hãy tuốt kiếm ra khỏi vỏ, theo chân Mạc Tuyết Lan. Trong chúng bây, ai bắt sống hay giết chết một tên giặc đều được trọng thưởng.

Quan sĩ dạ ran. Mạc Tuyết Lan làm bộ lo sợ:

- Kia tiểu thư ! Đừng cho chúng làm ồn.

Ngọc Lan chợt nhớ ra đưa tay ngăn chúng lại, nói:

- Từ đây là phải ngậm câm, không ai được nói một lời nào nữa ! Ai cãi lệnh sẽ bị bêu đầu.

Quân sĩ riu riu vâng lời. Mạc Tuyết Lan bảo Ngọc Lan:

- Thôi chúng ta lên đường ! Em đi trước, chị lo hậu tập.

- Sao chị em ta không xuống hầm một lượt và ở kề cận bên nhau, có phải tiện hơn không ?

- Có em dẫn đầu, chị nên phòng chúng đánh úp phía sau. Bao giờ tới chỗ chúng ẩn trú sẽ hay !

- Được rồi ! Mọi việc tùy em định liệu.

Mọi người lần lượt xuống hầm. Ngọc Lan không chút nghi ngờ lòng dạ của Mạc Tuyết Lan. Anh Kiệt, Hoa Mai đã có mặt ở đây từ lâu. Anh Kiệt bảo em:

- Ta làm đúng theo lời của Mạc Tuyết Lan. Một mình nàng ở dưới hầm không biết có thành công được chăng ?

- Em tin ở Mạc Tuyết Lan ! May mắn là Ngọc Lan đã không nghi ngờ gì nàng mà còn thương yêu nàng như ruột thịt.

Bỗng có tiếng vó câu rộn rịp từ xa vọng lại. Anh Kiệt, Hoa Mai sững sờ nhìn nhau rồi lẫn mình vào bụi rậm. Trong khi ấy từ dưới chân đồi một đội kỵ sĩ rần rộ chạy đến, đi đầu là Lục Ôn Hầu. Anh Kiệt chú ý thấy chúng rẽ sang Giang Hồ Quán chớ không đi thẳng đến đây. Hoa Mai nói:

- Lục Ôn Hầu làm sao biết chúng ta ở đây mà Vũ huynh phòng ngại !

Anh Kiệt đáp:

- Chắc là hấn đi tìm Ngọc Lan ! Đến Giang Hồ Quán không gặp thế nào cũng đổ xô ra đi tìm. Lại thêm trở ngại công việc của bọn ta.

Thật đúng như lời Anh Kiệt dự đoán, chỉ một lúc sau Lục Ôn Hầu kéo đám kỵ sĩ rần rộ hướng về phía nhà chàng. Đi cạnh bên hấn là tên quân canh mà Ngọc Lan đã để lại canh chừng Giang Hồ Quán. Lục Ôn Hầu có vẻ lo âu rõ rệt. Thỉnh thoảng hấn lại hỏi tên quân canh:

- Tiểu thư đi đâu ? Mi nói lại cho ta nghe xem.

- Bẩm tướng công ! Tiểu thư nhận được thư của Mạc Tuyết Lan rồi đi ngay.

- Tiểu thư nói gì ? Mạc Tuyết Lan đã bội phản, tiểu thư và bọn bây không biết hay sao ?

- Dạ biết chớ ! Con ở xa nên không nghe rõ được bức thư. Sau đó, tiểu thư lại kéo quân sĩ ra đi, nghe đâu tìm sào huyệt của bọn ca nữ Đào Nguyên Quán.

- Ngọc Lan đi về hướng nào ?

- Dạ tiểu thư đi về hướng này đây.

Lục Ôn Hầu giục ngựa tới trước, bọn kỵ sĩ tuân theo sau. Chúng qua ngang ngôi nhà cũ của Vũ Anh Tùng mà không chút gì để ý. Lục Ôn Hầu có ngờ đâu Ngọc Lan và đám cận vệ quân bị kẹt dưới địa đạo. Hoa Mai và Anh Kiệt nép sát mình trong bụi rậm chỉ sợ bọn Lục Ôn Hầu nhìn thấy sẽ bại lộ tất cả.

Hoa Mai chợt nhìn về phía nắp hầm thấy động đậy liền gọi Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Nắp hầm động đậy.

Anh Kiệt gieo mình xuống đất chạy đến nơi thì thấy nắp hầm đang bị đẩy sang bên. Chàng vội vàng đẩy cho bít lại. Anh Kiệt biết ngay Mạc Tuyết Lan đã thực hiện kế hoạch, nhưng chàng không rõ số phận của nàng đã ra sao ?

Ở dưới địa đạo lúc bấy giờ thật là lộn xộn. Ngọc Lan hoàn toàn không ngờ đến sự bội phản của Mạc Tuyết Lan. Cả bọn đi xuống một đôi đường thì thấy địa đạo không lớn rộng ra như lời Mạc Tuyết Lan đã nói. Bọn cận vệ quân lo ngại lắm, nhưng không dám hỏi Mạc Tuyết Lan vì được lệnh của Ngọc Lan lúc này là tất cả đều phải ngậm câm. Riêng Ngọc Lan nàng cũng ngạc nhiên lắm, nhưng vì ở hậu tập nàng không thể hỏi chuyện Mạc Tuyết Lan. Đi một lúc, Mạc Tuyết Lan vụt bỏ chạy thật nhanh rồi không còn thấy bóng dáng nàng đâu nữa. Quân cận vệ tiến thêm một hồi nữa gặp nhiều ngõ ngách thì đứng dừng cả lại, xôn xao. Ngọc Lan thấy chuyện lạ chen tới trước, lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy ? Đã tới rồi ư ? Mạc Tuyết Lan đâu rồi ?

Một tên quân vội đáp:

- Dạ ! Mạc nữ hiệp đã bỏ chạy từ lúc này. Chúng con theo không kịp...

- Lạ lùng chưa ? Mạc Tuyết Lan đi đâu ? Sao bây không báo cho ta biết ?

- Tiểu thư hạ lệnh phải ngậm câm !

Ngọc Lan nhận thấy ngay sự hờ hênh của mình. Nhưng không lẽ Mạc Tuyết Lan bỏ rơi bọn nàng ở đây ? Đây là quân giặc ? Nàng cất tiếng gọi vang lên:

- Mạc Tuyết Lan ! Mạc Tuyết Lan ! Em ở đâu ?

Tiếng nàng vang đi xa. Không có tiếng trả lời ! Quân sĩ nhìn Ngọc Lan, ai nấy đều có vẻ sợ sệt. Có phải Mạc Tuyết Lan bội phản chăng ? Ngọc Lan bỗng nói:

- Hãy đi tới xem sao ?

- Bẩm tiểu thư ! Chúng tôi biết đi đường nào ? Bao nhiêu là ngõ ngách.

Ngọc Lan thét to lên:

- Thì chia nhau đi tìm kiếm ! Ở đây mà hỏi à ?

Quân cận vệ hốt hoảng mạnh ai nấy đi, nhưng các ngõ ngách ấy chỉ là những đường cùng, chúng đi một lúc đều đội ngược trở lại. Có mỗi một ngõ ăn thông đến núi Hạc Sơn thì Mạc Tuyết Lan đã rinh một tảng đá to tấn bít lại, chúng không biết nơi nào mà ra. Quân sĩ của Ngọc Lan cứ lẫn quẩn mãi ở trong hang, sau cùng lại quay về thưa với nữ tướng:

- Bẩm tiểu thư ! Địa đạo này không có lối ra. Chắc là chúng ta đã bị gạt rồi !

Ngọc Lan đã thấy rõ điều đó và trong lòng căm hận Mạc Tuyết Lan hơn bao giờ hết. Nàng thương yêu cô ta nên mới bị gạt gẫm một cách thâm thương !

